

ЕРИХ КЕСТНЕР ДУЕЛ КРАЙ ДРЕЗДЕН

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

На 28 октомври 1927 година в Дрезденското поле, недалеч от гостилницата „Улерсдорфер Мюле“ и голямото прекосяващо гората шосе, трябваше да се състои дуел с пистолети. Противниците бяха един заседател в окръжния съд на име Кине — четирийсетгодишен, висок като върлина — и един млад химик на име Граф. Довели бяха приятели и един асистент от болницата в стария град, познат на Граф.

На кръстовището между шосето за Радеберг и пътя за Улерсдорф чакаха три таксита. Шофьорите играеха на скат и бяха получили указание да отговарят уклончиво на любопитни въпроси. Ала не преминаваше никой, та да ги попита; нито помощник-лесничей, нито млекуар, нито излетник. Шофьорите си бяха взели бутилки бира. По покривите на колите подскачаха чинки, отлитаха и пак се връщаха. Постепенно небето съвсем изсветля и стана стъкленосиньо.

Тогава четирима господа изнесоха от гората тялото на химика Граф. Лекарят съпровождаше групата. Съдебният заседател Кине, който завършваше шествието, носеше кутията с оръжията и пушеше пура. Шофьорите скочиха в колите. И след няколко минути автомобилите отшумяха към града...

Дуелът изобщо не се състоя. Преди още да отмерят с крачки разстоянието, Граф се строполи и почина от разрив на сърцето. Когато лекарят съобщи заключението си, съдебният заседател потри ръце, сякаш се миеше, и рече:

— Така или иначе... Господин Граф си получи желаното.

Граф се числеше към необявените жертви на войната, които останаха непреброени. А че умря десет години по-късно, не беше в знак на протест. Мобилизирали го бяха, когато старите фронтови войници, след като за четвърти път ги пращаха на бойното поле, вече се обзалагаха помежду си дали само след осем или чак след четиринайсет дни ще ги върнат обратно. По пътя, както обикновено, изгубиха в Брюксел командира на транспорта — някакъв дребен безпомощен кандидат-офицер, — продадоха войнишките си униформи, посетиха познати на армията заведения и момичета, накрая, свивайки рамене, се явиха отново в родното депо за запасници и никак не протестираха срещу няколкото седмици арест.

Тогава главното командване реши да започне „детски кръстоносен поход“ и прибраха в армията Граф и неговите връстници. В дълги колони закрачиха към празните казарми. Имаше и малко

музика. А майките наблюдаваха през прозорците парада на заколението. Следобед нахлушиха върху главите на момчетата запотени каски, облякоха ги в прекалено широки униформи, а на другия ден започна строевото обучение. Научиха се да козируват, да стоят мирно, да удрят крак в параден марш, да клякат и каквото друго е нужно за умирането.

Граф попадна в артилерийски запасен полк, а заедно с него и толкова много ученици и банкови стажанти, че трябваше да се сформира рота от военнослужещи за срок от една година. Изборът на обучаващите извърши командирът на ротата старши лейтенант Кине. А той умееше да подбира. Никой сержант не му се струваше достатъчно строг. Сякаш ненавиждаше младежките лица и имаше намерение да витае сред тях като детеубиец. Когато в зелена парадна униформа правеше преглед на строените редици, неговите по кайзерски напомадени щръкнали мустаци трепереха от удоволствие, ако пък подофицерите недостатъчно просташки ругаеха, той им помагаше с познанията си.

След като бе пратил на фронта един ефрейтор (с гражданска професия учител), понеже не бе съгласен с възпитателните мерки в ротата, останалите ефрейтори и подофицери нямаха повече задръжки. Измъчваха своите питомци като дяволи, надпреварваха се в измислянето на подлости и наказания. Много често се случваше при упражненията или при мъкненето на гранати някой да рухне. След всяка имунизация против тиф и холера Кине караше едногодишниците да направят по двеста и петдесет клякания и лично внимаваше да се изпълняват достатъчно ниско и точно. Един войник, който искаше да се яви на рапорт при капитана, трябваше под някакъв претекст три часа да бяга и да пълзи по плаца. Получи слънчев удар и го откараха в лазарета.

Ако някой, обут в тежките високи ботуши, не се осмелеше да извърши прескок с клякане над висилката — този рискован полет през въздуха с високо вдигнати колене, — официално го обявяваха за посерко. При служба в конюшната бе строго забранено да се почиства по друг начин, освен с голи ръце. През цялото време на обучението в езда Граф имаше зъл кон, който като полудял риташе наоколо и хапеше. Всеки ден му разкъсваше ризата и кожата и всеки ден с бесни удари на копита го хвърляше в улея с конска урина. Един ден го улучи

толкова лошо, че Граф остана половин час да лежи на земята, тихо плачейки от болка. Подофицерите се насъбраха наоколо и си разправяха вицове. Напразно молеше да му дадат друг кон.

Дясната ръка на старши лейтенант Кине се казваше Аурих. За показана голяма храброст на фронта този момък вече бил станал офицерски кандидат, но после го деградирани заради проявена нечувана жестокост. Сега той беше сержант. Уреждаше си вечер да бъде канен от богаташките синове, приемаше парични подаръци, но прикриваше подобни подкупи чрез двойно по-усърдни изтезания.

Граф се разболя от сърце. При едно наказателно упражнение той рухна. Сержант Аурих заповяда на ефрейтора по служба да откара едногодишника Граф в ареста. Заради неподчинение. Тогава Граф се надигна на колене, опря се на карабината, изправи се и се помъкна след колоната маршируващи.

При обратния път бе заповядано да се пее. Граф се люшкеше в редицата и не запя. Тогава дойде Аурих, усмихна се дебнещо и викна:

— Е, Граф, ако имаше пистолет, щеше ли да ме гръмнеш?

Граф вдигна глава и ревно така, че другарите му се уплашиха:

— Тъй вярно, господин сержант!

Вечерта, когато за един час си бе вкъщи, момчето избухна в истеричен плач. Хвърли се на леглото. Заразмахва ръце и закрещя с всичка сила:

— Ще застрелям това куче! Ще застрелям това куче! Ще застрелям това куче!

Майка му стоеше до него.

На другия ден тя тайно занесе на сержанта кутия пури и го помоли да щади нейното момче. Аурих взе пурите и се изсмя.

Граф вече не беше в състояние да изкачи и едно стъпало без сърдечни спазми и задух. Напразно доложи, че е болен. И когато щабният лекар отново не откри нищо, Граф поиска да бъде прегледан от Главната медицинска комисия. Главните лекари го пратиха за един месец в лазарета на квартала „Белият елен“. Когато Граф се завърна в ротата, сержант Аурих тъкмо бе заминал на фронта. Сега старши лейтенантът пое неговата функция и направи така, че само след няколко дни Граф бе по-болен от преди. Но вече всичко му беше безразлично; изгубил бе всякакъв страх от наказания, стана опърничав, съвсем открито показваше омразата си, въпреки това старши

лейтенантът се стараеше несмуцавано да продължи своето унищожително дело.

Граф отново поиска да му направят основен преглед, но го преместиха в един извънреден батальон, където полумъртвите войници на саксонската армия бяха пазени и хранени с картофени обелки.

Преди да напусне ротата на едногодишниците, Граф проведе със старши лейтенанта дълъг разговор. Между другото му каза:

— Вие съзнателно и с удоволствие ме унищожихте. Отнасяхте се с нас като с говеда. Надявам се след войната пак да се срещнем.

Най-после войната свърши. Тежко болен, Граф се завърна в гимназията, издържа предстоящия изпит, следва в различни университети, пак издържа множество изпити, намери си скромна работа при един химик в областта на храните и отново бе в състояние да изпълнява така желаната си професия, за която трябваше да укрепне; а един по-дълъг отпуск успя да възстанови нужното му здраве. На двадесет и пет години той бе смъртник от протакащ се вид и знаеше това. С усмивки се опитваше да скрие от майка си своите сърдечни пристъпи и горчива меланхолия. Въздържаше се от жени и твърдеше, че не се нуждае от тях. Само когато беше сам, се задущаваше от желаниа. Тогава сядаше на прозореца и гледаше към улицата и към чуждите домове, сякаш беше от друг свят.

Имаше сили само за една страст: омразата! Дълги години се упражняваше в стрелба с пистолет — в градината на свой приятел — и постигна необикновено умение. Мишената, която сам бе нарисувал, представляваше офицер в зелена униформа и с щръкнали мустаци. Улучваше я от всяко възможно разстояние право в сърцето. Приятелят му, стажант в съда, редовно му съобщаваше за местонахождението и житейските навици на заседателя Кине, когото познаваше от процесите. Граф чакаше удобен случай.

И той дойде. След една разходка, каквато обикновено правеше с майка си в големия парк — бе един от последните септемврийски дни, — двамата се качиха в трамвая. Вагонът беше препълнен и останаха прави на задната платформа. Внезапно някой му рече:

— Ама ние се познаваме!

Граф сви рамене и погледна заприказвалия го, който без видима причина загуби цвета на лицето си. Госпожа Граф улови сина си за

ръката. Той се откъсна и треперейки, каза:

— Майко, това е той!

И преди околните да се намесят, замахна. Съдебният заседател Кине стоеше неподвижно, сякаш съдбата му бе изкомандвала „Мирно!“, и позволи да го бият. А Граф удряше и с двата юмрука, безмълвно и невъзмутимо, сякаш извършваше някаква възложена му належаша работа. Майка му го задърпа. Други го нападаха. Кондукторът закрепця, спря трамвая и избута Граф на улицата. Майката го последва.

Няколко пътници разпалено искаха да установят личните му данни. Но Кине избърса кръвта от устата си и гневно каза:

— Не се месете в тази история!

Дуелът се състоя след един месец. Граф бе поискал отлагането, за да не събуди подозрения у майка си. Изходът от случая е известен. Животът на младия химик не стигна за изпълнение на отмъщението. А може би пък съдбата само го предпази да не бъде застрелян „за изпроводяк“ от своя мъчител?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.